

Hrvatska prvi puta sudjelovala u Fjällräven trekking avanturi

Jačanje utjecaja tehnologije, naročito društvenih mreža, nepovratno je izmijenilo način života te se sve više toga odvija u zatvorenom, štoviše virtualnom svijetu. Baš zato je Vándortúra, petodnevna trekking avantura koju je po peti put u Mađarskoj organizirao švedski outdoor brend Fjällräven, prijeko potrebna da se osvijesti ljude o važnosti povratka prirodi

Osim po činjenici da je po prvi puta održana u prekrasnom mađarskom nacionalnom parku Balatonsko gorje (Balaton-felvidéki), peta Fjällräven Vándortúra posebna je po tome što je po prvi put na njoj sudjelovala i cijela ekspedicija iz Hrvatske: Karmen Hanžić, Maša Spalatin, Krunoslav Mikšić i Dario Rocco – outdoor entuzijasti i sjajni sportaši/sportašice besprijekorne fizičke kondicije i mentalne snage – te s njima i ja osobno, PR-ovac koji piše ove retke i koji je davno zaboravio na blagodati prirode i tjelesne aktivnosti bilo koje vrste i intenziteta; što se uostalom na meni i vidi.

No upravo će moje osobno iskustvo najbolje pokazati koliko je ova i slične Fjällrävenove inicijative važna te koliko može pojedincu pomoći da preispita svoj način života. Koliko je moć prirode? Nekad razorna i neukrotiva poput požara, nekad nježna poput majke, moć prirode je nemjerljiva. Tolika da čak i praznim frazama koje su se u posljednje vrijeme udomaćile u Instagram hashtagovima daje značenje; novo, svježije i zapanjujuće živopisno.

Izađi iz zone komfora

Izlazak iz zone komfora je nešto bez čega aktivniji korisnik Instagrama ne može zamisliti dan. Tako to ide: komforno se smjestimo u zonu koja uključuje trosjed, TV, wi-fi i punjač kako bi se što lakše prepustili čestim, ali ne naročito uvjerljivim pozivima da iziđemo iz te iste zone.

Fjällräven Vándortúra predstavlja pomalo ekstreman (#likeaboss reklo bi se) izlazak iz zone komfora: oko 25 kilometara dnevno uzbrdo (da, ima toga u Mađarskoj) i nizbrdo, po nesnosnoj žegi i jakoj kiši, po kamenju (da ima toga u Mađarskoj) i blatu.

Prolazili smo kroz nepregledna polja kukuruza, suncokreta i pšenice, široke ravnice kojima se ne vidi kraj ni početak, ali i uske (pra)šumske staze koje nude mjesto za

prolaz samo jednom čovjeku, a ponekad ni to, ovisno o gabaritima. Prolazili smo kroz mjesta slabog i nepostojećeg mobilnog i wi-fi signala, krijepili se kavom i brzim obrocima na livadama i proplancima, spavali u šatorima, na zemlji, pod nebom. Izlaskom iz te izluzane zone komfora možda smo pronašli bolju i udobniju; a o tome se valjda i radi.

Posjeduj ono što možeš ponijeti sa sobom...

...početak je popularnog citata A. Solženjicina koji odlično opisuje čari naše mađarske avanture. Naime u ruksaku smo nosili cijelo kućanstvo: krov nad glavom, odjeću i obuću, hranu i piće, krevet, higijenske potrepštine...Na visini zadatka očekivano je bio Fjällräven Kaipak; ruksak zapremnine 58 litara za višednevne izlete jednostavnog i robusnog dizajna koji krasi velika praktičnost, stabilnost sustava za nošenje te vrlo izdržljivi i vodootporni G-1000 Heavy Duty Eco materijal.

Kuća nam je bio Abisko Lite 2, lagan i prozračan, ali vrlo stabilan šator koji se jednostavno slaže i pruža odlično utočište u najrazličitijim pustolovinama. Od jake kiše koja je padala dva od tri dana odlično su nas štitile Keb Eco Shell jakne; minimalističkog, ali atraktivnog dizajna, lagane i s bočnim prorezima za ventilaciju – odličan izbor za ljetne dane kada je jakna potrebna. Vrijedi spomenuti i Primus Lite + kuhalo, malo i lagano, ali vrlo stabilno i brzo omogućilo nam je uživanje u turskoj kavi te tako pomoglo da se bar malo osjećamo kao doma.

Gotovo 80 kilometara mađarske divljine natovaren ruksakom teškim desetak kila, uz dodatnih vlastitih desetak viška savladao sam u Hanwag Makra Urban Low GTX cipelama – ultra lagane, izrađene od Gore-Texa ove cipele proizvedene u Hrvatskoj (!) uspješno su odoljele izazovima zahtjevnog vremena i terena te potvrdile onu staru: ne postoji loše vrijeme, nego samo loša oprema.

Postani bolja verzija sebe

Došli smo i do kraljice svih Instagram fraza, sasvim legitimnog apela za osobno usavršavanje koji se kao i sve drugo pretjeranim korištenjem malo izlizao. Pa kako se postaje bolja verzija sebe? Iskustvo Fjällräven Vándortúre me naučilo da je najbolji put za ostvarenje tog cilja okružiti se boljima od sebe. Ja sam imao čast proći ovo psihičko i fizičko iskušenje sa zaista sjajnim pojedincima. Karmen Hanžić, nekadašnja reprezentativka u vaterpolu koja uz maksimalnu predanost obiteljskim i poslovnim obvezama uspije naći vremena za koju tisuću pretrčanih kilometara godišnje; što na utrkama, što na nasipu. Kruno Mikšić, uspješan poduzetnik koji je trčanje otkrio s 38, a s 43 je već trčao prestižni Mont Blanc Ultra trail dug 100 km (uspješno odradio za 21h i 20 min – da, trči se odjednom!). Dario Rocco, prekaljeni pustolov koji je što pješke, što na biciklu, što u kajaku prošao najrazličitije pustolovne trke kao što je čuvena Patagonian Expedition race i o čijim se fascinantnim pothvatima nažalost premalo zna.

Te kao šećer na kraju Maša Spalatin, stasom sitna djevojka koja se kako sama kaže ne bavi ničim posebnim, ali ima sreće da se to ne vidi i koja je unatoč sitnoj građi bez problema trčala naokolo natovarena golemim ruksakom ne propuštajući pritom ljubazno popričati sa životinjama koje smo sretali putem. Ta ekipa me naučila svemu; kako složiti šator, kako prilagoditi ruksak, kako koristiti štapove za hodanje (da, čak i to). Pomagali su mi u svim psiho-fizičkim krizama koje sam prolazio i nisu mi se pritom (previše) smijali te sam na kraju uspješno završio svoju prvu, ali vjerujem nikako zadnju trekking avanturu. Zaključak je jasan: vratite se prirodi, jer ona Vas očekuje!

Piše: Zvonimir Batur